

Odense, hvormed fulgte en Gjenpart af den af Repræsentationen i sin Tid afgivne Erklæring til Magistraten sammesteds, vedkommende det af Assessor D. Müller udarbejdede Udkast til Lov om borgerlig Næring m. m. Den nævnte Landsthingsmand har anmodet Formanden om, at saavel Skrivelsen som det dermed fulgte Bilag maatte overgives til det Udvalg, der er blevet nedsat til at afgive Betænkning i Sagen angaaende Næringsloven. Dette Dnske skal blive efterkommet.

Efter Dagsordenen bliver at foretage Formandens Forslag til Behandlingsmaaden af Forslaget, vedkommende Valget af lønede Revisorer til og Revision af Regnskabet for 1857—58. Formandens Forslag er i sidste Møde blevet anmeldt og trykt omdeelt. Forslaget gaaer ud paa, at for Valget af lønede Revisorer efter Grundlovens § 53 til Regnskabet for Finantsaaret 1857—58 og for Revisionen af dette Regnskab skulle de samme Forfrister og Regler være gjældende, som ved Beslutninger fra Rigsdagens ivende Afdelinger i begge de nævnte Henseender ere vedtagne med Hensyn til Regnskabet for Finantsaaret 1855—56. Formanden vil tillade sig at foreslaae, at denne Sag undergives en 1ste og en 2den Behandling efter de Regler, der ere foreskrevne for en Sags 1ste og 2den Behandling. Dersom Ingen har Noget imod dette Forslag at erindre, vil jeg ansee det for vedtaget (Ophold). Jeg vil altsaa ansee Forslaget for vedtaget.

Den derpaa følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Fortsættelsen af 3die Behandling*) af Forslag til Lov om smitsomme Sygdomme hos Huusdyrene. Det vil erindres, at, da denne Sag var til 3die Behandling, blev Fortsættelsen af denne Behandling udsat, for at Sagen kunde overgives til et Udvalg til at afgive Betænkning i den. Denne Betænkning er nu fremkommen og har været omdeelt paa de Herrers Pladser. Udvalgets Indstillinger angaae alene § 10. Jeg skal sætte alle Vædringsforslag,

der ere stillede til denne Paragraph, under Forhandling, i Forbindelse med selve Paragraphen.

Ordføreren (Lehmann): Det vil være i Thingets Grindring, at hvad der gav Anledning til denne Sags Standsning var den fra flere Sider udtalte Frygt for, at den Bestemmelse, at ingen Hest, der var besængt med Dværke, maatte føres hen paa Steder, hvor andre Dyr af samme Art findes, vilde være til stor Forulempelse for Hestehandelen og Brugen af Heste, selv med den Tilføielse, der var gjort i Folkethinget, at til Dværke ikke skulde henregnes Hoste eller Catarrh; man meente nemlig, at selv den egentlige Dværke i mange Tilfælde vilde være uden Skade for Hesten selv og uden Fare for andre, og at en saadan Indskrænkning i Brugen kunde være til stor Ulempe for Hesteelere, navnlig til visse Aarstider og i visse Egne af Landet. Udvalget har desangaaende confereret med Sagtyndige, og jeg har opfattet Resultatet saaledes, at man vel meente, at ved Dværke kun skulde forstaaes den egentlige farlige, smitsomme Dværke, og at alt Andet maatte henføres til Catarrh, men at det ialtsald maatte befrygtes, at de Dyrslæger, der skulde have Indflydelse paa Anvendelsen, vilde ikke med Urette kunne hense under Dværke Tilfælde, hvorpaa Looven ikke rettelig kunde faae Anvendelse. Resultatet blev da, at man, da man ikke kunde betegne de forskjellige Arter af Dværke, troede at maatte bruge det noget svævende, populaire Udtryk „høi Grad af Dværke“, og at da naturligtvis Paranthesen maatte udgaae, der da vilde modarbejde Niemedet, da ellers Alt, hvad der ikke kunde henregnes til Hoste eller Catarrh, maatte henregnes til „høi Grad af Dværke“. Man kan saameget mere gaae ind derpaa, som det forekommer mig, at alle Vedkommende ere enige om, at Heste, der kun have en ringe Grad af Dværke, ere ligesaa brugbare som sunde Heste, og at omvendt Heste, som have en høi Grad af Dværke, ere saa afficerede og tillige sædvanlig have saadanne Fæbertilfælde, at det ikke lettelig vil falde Noget ind at bruge dem. Ved samme Leilighed har Udvalget troet, at man uden Skade kunde

*) Begyndelsen af 3die Behandling findes Sp. 1082.